

MAYN PERHEEN UUTISKIRJE, ELOKUU 2012

Parahimmat ystävämme!

Jaahas. Viimeisin virallinen tiedonjyvä meidän suunnaltamme tuli heitettyä huhtikuussa. Silloin tuskailimme oikeusjuttujen ja uuden asuinpaikan löytymisen kanssa. Aikaa tässä välissä on kulunut luvattoman paljon, mutta koitan parhaani mukaan päivittää aukkoja perheemme uutisissa tämän kirjeen sivuilla.

Oikeusrintamalla ei ole tapahtunut mitään muutosta: jatkamme keväällä aloittamiemme osamaksuja silloin meidän maksettavaksi määrätystä summasta. Elämä ei ole enää yhtä jännittävää, koska uhka talon ja tavaroiden anastamisesta on poissa, mutta minulle passaa hyvin nämä "tylsät" päivät.

Toukokuun aikana James teki Sambian, Madagascarin, Burkina Fason ja Togon matkat. Lienee sanomattakin selvää, ettei hän juuri ehtinyt jaloissa pyörimään täällä kotona. Huomasii mies itsekkin, että nyt oli vetäisty liian tiivis ohjelma yhden kuun ajalle, eli ehkä vahingosta viisastuneena ymmärtää hieman löysätä matkustustahtia tästä eteenpäin. Ei sillä, etteikö jokainen opetusmatka olisi ollut tarpeellinen! Päällimmäisenä itselleni on jäänyt mieleen Burkina Fasossa kymmenet kastenkoulun käynnyttä odottajaa, jotka nyt pääsivät kasteen kautta uskosta osallisiksi Jumalan lapsiksi. Toinen hieno uutinen samasta

maasta oli se, että rahoitus uuden kirkkopaikan ostoon oli järjestynyt (edellisellä reissulla tähän tarkoitettut rahat varastettiin), ja siellä on jo aloitettu väliaikaisen kirkkorakennuksen pystytys.

Kesän alussa lensimme Yhdysvaltoihin, jossa matkaaminen ei vielä hidastunut yhtään, mutta reissaamista katselee ihan eri valossa, kun koko perhe on mukana. Muutaman päivän Jamesin vanhempien luona pysähtymisen jälkeen, aloimme kaksi kuukautta kestävä kirkkokiertueen. Osavaltioita tuli nähtyä kymmenen, jotkut vain autosta ohikulkumatalla, mutta luonnollisesti joka sunnuntain vietimme eri seurakunnissa Afrikan työstä kertoen. Sen lisäksi pääsimme puhumaan myös lauantain jumalanpalveluksissa, pappien kokoontumisissa, seurakuntalaisten illanvietoissa, konferensseissa ja lukuisien ihmisten kodeissa, joissa meille ystävällisesti tarjottiin majoitusta. Täytyy sanoa, että aivan ihanasti meidät otettiin joka kirkossa ja kodissa vastaan! Vaikka aikataulu oli kovin tiivis, saimme silti kokea myös lomantuntua iltaa istuessamme mukavien ihmisten seurassa ja lasten nauttiessa monien uusien kavereiden kanssa leikkimisestä. Välillä joku yllätti meidät tarjoamalla liput "Merimaailmaan" valaita ja muita mereneläviä ihmettelemään tai valmistamalla piknik-korin hiekkarantaa varten. Isäntäperheet olivat todella rentoja, eikä minun tarvinnut jännittää lasten käyttäytymistä, vaan pystyimme

nauttimaan olostamme ilman suurempia paineita. Tietoisuus LHF-Afrikan ja Luterilaiset Afrikassa –järjestön työstä siis lisääntyi Atlantin tuolla puolen. Sen seurauksena myös rukoustuki ja työn rahallinen tukeminen sai lisäpuhtia. Katsotaan kuinka pitkälle tulevaisuuteen se kantaa, mutta ainakin heti alkuun saimme lahjoituksina tarvittavia kirjoja seuraaviin opetusseminaareihin osallistuville. Lentokoneen tavararuomassa matkasi niitä omien kassiemme seurana kymmenen laatikollista, ja mikä riemullisinta, lentokentän virkailijat jättivät laskuttamatta ylimääräisistä matkatavaroista. Ehkä loputtoman näköisessä tavaramäärässä (ja lapsilaumassa) oli tarpeeksi päänvaivaa ilmankin.

Kotimatkan lennot sujuivat huolettomasti ja aikataulussa toisin kuin Amerikkaan päin, jolloin 20:n tunnin matka venyi 70:ksi tunniksi. Nairobissa satoi vettä pitkästä ajasta ja niinpä lapset saivat innosta riehaantuneiden koiriemme mutaisia tassunjalkia rinnuspieliinsä runsain määrin. Työkeskuksemme, jonka yläkerrassa asumme, oli tallella samoin kuin tavaramme. Yhdelle ystäväperheellemme ei käynyt yhtä hyvin, vaan varkaat olivat vieneet kaikki kodin koneet, kengät ja jotain muuta irtaimistoa. Koska keskuksemme on huonossa kunnossa erityisesti vesivaurioiden vuoksi, olimme päättäneet etsiä uuden toimipaikan, jota lähdimme katsastamaan heti tänne paluumme jälkeen. Muutaman päivän kuluttua meille näytettiin paikkaa, joka vaikutti toimivalta ratkaisulta sekä kodille, toimistoille että kappelille, joten allekirjoitimme vuokrasopimuksen ensikädessä. Olimme nimittäin käyneet kiertämässä kymmenkunta taloa jo ennen kesän matkaa, ja tämä oli ylivoimaisesti paras tähän asti näkemistämme rakennuksista. Piha ei ole yhtä iso kuin nykyinen, mutta ihan kivasti siinä mahtuu koirat ja lapset juoksentelemaan, pitämään kasvimaata sekä parkkeeraamaan kaksi kontillista kirjoja. Kaiken kaikkiaan olemme hurjan kiitollisia Taivaan Isälle, että saimme tuon uuden kodin sekä keskuksen. Hän sen siunatkoon niin, että kirjallisuuden käännytyö, kappeli jumalanpalvelukset ja perheemme elo voisivat jatkua entistäkin reippaammin lämpimämmässä, kuivassa ja homeettomassa ympäristössä (myös lepakoille vilkutan iloisen hei hein)!

Lapset lähtivät kouluun samalla kokoonpanolla kuin viime vuonna jättäen Jonaksen ja Matthewn edelleen kotijoukoiksi. Saavuimme Nairobiin hieman ennen puoliyötä, mutta niin vain he osallistuivat seuraavan päivän muutamaan oppituntiin nukuttuaan ensin suurimmat matka- sekä aikaeroväsymykset pois. Maggie oli ennen koulun alkua huolissaan, löytyykö luokalta ”parasta kaveria”, viime vuonna kun oli monestikin surua samasta aiheesta. Rukoilimme asian puolesta yhdessä ja juttelimme, että Jumala voi vastata rukouksiin eri tavalla kuin me ajattelemme parhaaksi. Kiitosmiehellä olen seurannut tytön onnellisuutta, kun yhden hyvän kaverin sijasta hän saikin kaksi, joiden kanssa on ollut nii-in mukavaa. Itse olen joutunut koulun vanhempainyhdistyksen syövereihin niin syväälle, että jo ensimmäisen viikon aikana alkoi huolestuttaa kasvava työn ja velvollisuuksien määrä. Oma rukoukseni on, että tämä olisi vain alkukangerrusta, joka vie paljon aikaa ja energiaa, mutta kun liikkeelle päästään, niin osa hommista etenesi vaivattomammin. Myös toivon lisää vapaaehtoisia toimintaan mukaan, jotta homma levittyisi useammille hartioille.

James pyörähti viikko sitten Englannissa, jossa hän osallistui kansainväliseen luterilaiseen symposiumiin Cambridgen West Field House’ssa. Hengellisen ravinnon lisäksi hän sai myös henkistä vahvistusta keskustellessaan maailmallakin tunnettujen tohtoris-, pappis- sekä muiden erityismiehien kanssa, joiden joukossa vilahteli nimiä kuten Simojoki & Simojoki, Väisänen,

Leino, Vaahtoranta... Kiitos miehet rohkaisusta ja tuesta (monenlaisesta)! Se on korvaamatonta.

Uusi koti- ja työpaikka

Meillä on nyt siis seuraavana isompana projektina kodin ja keskuksen muutto. Teemme sitä varmasti pitkin syyskuuta, joten muistaessanne kannattehan meitä Herran eteen rukouksissanne, muuttaminen kun tahtoo olla kaikessa ihanuudessaan stressaavaa aikaa. Myö puolestamme kannetaan sitten niitä laatikoita poikineen! Taivaan Isän haltuun rakkaat ystävät!

Mayn perheen puolesta, Tiina

Lutherans In Africa – Luterilaiset Afrikassa OPETTAEN AFRIKAN KRISTITTYJÄ USKON OPETTAJIKSI

Luterilaiset Afrikassa -järjestö on rekisteröity omaa tuottoa tavoittelemattomana organisaationa. Jos haluat tukea evankeliumin julistamista ja työntekijöiden valmistamista elonkorjuuseen, vieraile www.lutheransinafrica.com lähettääksesi lahjoituksen netissä tai lähetä tukesi:

Lähetystilin Numero: OP 521413-213013

Viitenumero: 1232

Saaja: Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys r.y.

